

หุ้นบุริมสิทธิมีลักษณะเป็นหุ้นทุน (share capital) ของบริษัท กล่าวคือ การลงทุนในรูปของหุ้นบุริมสิทธิเป็นการลงทุนของผู้ถือหุ้นซึ่งเป็นเจ้าของบริษัท ในแง่ที่หุ้นบุริมสิทธิจึงเหมือนกับหุ้นสามัญ ซึ่งก็เป็นหุ้นทุนของบริษัท ทั้งผู้ถือหุ้นสามัญและผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิมีฐานะเป็นผู้ลงทุนในบริษัทในฐานะเป็นเจ้าของกิจการ ด้วยเหตุเช่นนี้ ผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิจึงมีสิทธิในความเป็นเจ้าของบริษัท เช่นกัน ซึ่งสิทธิของผู้ถือหุ้นแสดงออกโดยสิทธิ 3 ประการ คือ สิทธิในการครอบงำจัดการบริษัท สิทธิในผลกำไร และสิทธิในการได้รับคืนทรัพย์สินคืนเมื่อเลิกกิจการ สิทธิทั้งสามประการนี้เป็นสิทธิพื้นฐานของผู้ถือหุ้นของบริษัท

เมื่อบริษัทพิจารณาดำเนินการจัดสรรเงินทุนเพื่อประกอบการโดยการออกหุ้นบุริมสิทธิแล้วบริษัทก็จะออกหุ้นบุริมสิทธิโดยให้สิทธิพิเศษกว่าตอบแทน ซึ่งสิทธิพิเศษที่มักจะเสนอให้แก่ผู้ถือหุ้นบุริมสิทธินั้น มักจะเป็นสิทธิในทางทรัพย์สิน เช่น สิทธิพิเศษในเรื่องการรับเงินปันผลและการได้รับส่วนแบ่งคืนทรัพย์สินเมื่อมีการเลิกบริษัท อย่างไรก็ตาม การให้บุริมสิทธิไม่จำกัดเพียงสองเรื่องดังกล่าวอาจจะมีการให้สิทธิพิเศษในเรื่องอื่น ๆ ได้อีก เช่น สิทธิพิเศษในการซื้อหุ้น เป็นต้น

ประเทศไทยแต่เดิมมีความเชื่อว่า หุ้นบุริมสิทธิเป็นหุ้นซึ่งบริษัทออกเพื่อตอบแทนผู้เริ่มก่อการจัดตั้งบริษัท ซึ่งเป็นการตีความตามบทบัญญัติประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1108 (5) แต่ต่อมาบริษัทก็ได้นำบทบัญญัติเรื่องหุ้นบุริมสิทธิซึ่งบัญญัติเอาไว้แล้วไปใช้ประโยชน์ตามความประสงค์ของตนต่อไป คือ การออกหุ้นบุริมสิทธิเพื่อการระดมทุน หรือการใช้เรื่องหุ้นบุริมสิทธิเป็นเกณฑ์ในการแบ่งปันสิทธิประโยชน์ในระหว่างผู้ถือหุ้น ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากแนวความคิดในทางพาณิชย์กรรมนั่นเอง

เมื่อมีการใช้หุ้นบุริมสิทธิกันโดยแพร่หลาย บริษัทได้มีความพยายามที่จะออกหุ้นบุริมสิทธิในลักษณะต่าง ๆ เช่น การกำหนดเงินปันผลให้แก่หุ้นบุริมสิทธิที่มีความหลากหลาย กำหนดในอัตราอิงอัตราดอกเบี้ยเงินฝากสถาบันการเงินบ้าง กำหนดอัตราเงินปันผลหุ้นบุริมสิทธิให้สูงกว่าเงินปันผลที่จ่ายให้แก่ผู้ถือหุ้นสามัญบ้าง (เป็นปัญหาหนึ่งในวิทยานิพนธ์นี้) ยิ่งไปกว่านั้นในปัจจุบันก็มีการ

ออกหุ้นบุริมสิทธิโดยลดสิทธิในการออกเสียงของผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิ (เป็นปัญหาหนึ่งในวิชานิติพนธ์) และข้อกำหนดในเรื่องหุ้นบุริมสิทธิ นอกจากจะเป็นการให้สิทธิพิเศษแล้ว ยังพบว่าเมื่อเรื่องข้อกำหนดด้วยสิทธิเกิดขึ้นด้วย ในแง่หนึ่งจึงอาจกล่าวได้ว่า บริษัทมักจะให้สิทธิที่ดีกว่าหรือพิเศษกว่าแก่ผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิในเรื่องสิทธิในทางทรัพย์สิน แต่จะลดสิทธิในทางการครอบงำกิจการลง

ในประเด็นเรื่องการกำหนดสิทธิและสถานะในหุ้นบุริมสิทธินั้น เห็นว่าจะต้องกำหนดให้ชัดเจน ทั้งนี้เนื่องจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายเรื่องหุ้นบุริมสิทธิของไทย (พพ. มาตรา 1111) ได้บังคับเรื่องการนำข้อความไปจดทะเบียนและการนำเอกสารไปจดทะเบียนไว้กับทางทะเบียน จึงสะท้อนให้เห็นว่า กฎหมายมีความประสงค์ให้บอกแจ้งสิทธิและสถานะของหุ้นบุริมสิทธิให้สาธารณชนรู้ หากสิทธิและสถานะเป็นที่ชัดเจนเท่าไรก็จะเป็นการแจ้งให้สาธารณชนทราบถึงสภาพสิทธิได้ การกำหนดสิทธิและสถานะของหุ้นบุริมสิทธิจึงต้องยึดหลักการหรือทฤษฎีในเรื่องการคุ้มครองสาธารณชนเป็นสำคัญ

ในประเด็นในเรื่องการกำหนดข้อด้วยสิทธิในหุ้นบุริมสิทธินั้น จะต้องทำความเข้าใจในลำดับแรกเสียก่อนว่า โดยทั่วไปแล้วหุ้นบุริมสิทธิได้ถูกสร้างให้เป็นกลไก หรือวิธีการเพื่อการระดมทุน โดยการมุ่งใจให้สิทธิที่ดีกว่าแก่ผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิ โดยเหตุที่บริษัทมีวัตถุประสงค์ให้หุ้นบุริมสิทธิเป็นมาตรการในการระดมทุนนั่นเอง จึงเกิดความจำเป็นต้องกำหนดลดสิทธิออกเสียงของผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิลง เพื่อรักษาอำนาจการครอบงำบริหารงานให้ได้คงเดิมมากที่สุด จึงเกิดกลไกในเรื่องการกำหนดเสียงด้วยลง หรือไม่มีสิทธิออกเสียง (Non-Voting) หลักการหรือกลไกเรื่องการไม่มีสิทธิออกเสียงจึงเป็นผลเนื่องมาจากหลักการในการออกหุ้นบุริมสิทธิที่ต้องการมุ่งใจให้นำเงินมาลงทุนในบริษัทโดยไม่ประสงค์ให้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการ

สำหรับประเทศไทย แม้ว่าจะไม่ปรากฏบทบัญญัติเรื่อง การออกหุ้นด้วยสิทธิออกเสียง แต่เนื่องมาจากบทบัญญัติกฎหมายในเรื่องหุ้นบุริมสิทธิ ตามบทบัญญัติประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1108(4) มีความเรียบง่าย โดยบัญญัติว่า "วางกำหนดจำนวนหุ้นบุริมสิทธิ ทั้งกำหนดสภาพและบุริมสิทธิแห่งหุ้นนั้น ๆ ว่าเป็นสถานใดเพียงใด ถ้าหากจะมีหุ้นเช่นนั้นในบริษัท"

ซึ่งบทบัญญัตินี้ นับว่าเป็นบทบัญญัติที่ชัดเจนอย่างดี การยอมรับนำเอาหลักการหรือกลไก เรื่อง

หุ้นคือสิทธิออกเสียงมาใช้ จึงกระทำไม่ได้โดยอาศัยบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๖ สำหรับกรณีของการออกหุ้นบุริมสิทธิโดยกำหนดให้ไม่มีสิทธิออกเสียงนั้นไม่สามารถกระทำได้ ทั้งนี้เนื่องจากบทบัญญัติกฎหมายเรื่องบริษัทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้บัญญัติชัดเจนแจ้งว่า ผู้ถือหุ้นของบริษัทจะต้องมีสิทธิออกเสียงหนึ่งเสียงต่อหนึ่งหุ้นที่ตนถืออยู่ (ปพพ. มาตรา 1200) ซึ่งเป็นสิทธิพื้นฐานของผู้ถือหุ้นซึ่งจะต้องคงมีอยู่ จึงไม่อาจยอมรับหลักการเรื่องไม่มีสิทธิออกเสียงมาใช้ได้

เมื่อบริษัทได้ออกหุ้นบุริมสิทธิไปแล้ว หากบริษัทประสงค์จะทำการไถ่ถอนหุ้นบุริมสิทธิที่ให้ไปกลับคืนมานั้นจะกระทำได้หรือไม่ ในประเด็นนี้จะต้องทำความเข้าใจว่า หุ้นบุริมสิทธิได้ถูกใช้เป็นกลไกในการระดมหุ้นเข้าบริษัท จึงเกิดหลักการเรื่องการไถ่ถอนหุ้นบุริมสิทธิ (redeem) โดยบริษัทตามมา ซึ่งหลักการเรื่องการไถ่ถอนหุ้นบุริมสิทธิเกิดขึ้นก็เพื่อรองรับสภาพทางธุรกิจในกรณีที่บริษัทไม่มีความจำเป็นต้องใช้เงินทุนจากหุ้นบุริมสิทธินั้นต่อไป จึงต้องเลิกหรือถอนคืนสิทธิที่ดีกว่าซึ่งให้ไปนั้นกลับคืนมาและผลที่สืบเนื่องอีกประการก็คือหลักการให้การแปลงสภาพหุ้น (convert) เพื่อเป็นการจูงใจให้สิทธิผู้ถือหุ้นขอแปลงสภาพหุ้นบุริมสิทธิมาเป็นหุ้นสามัญ หรือเป็นหุ้นประเภทอื่นในกรณีที่หุ้นนั้นสามารถให้ผลตอบแทนที่ดีกว่า ซึ่งหลักการทั้งสองนี้ได้ผลสืบเนื่องมาพร้อม ๆ กับวิวัฒนาการในเรื่องการออกหุ้นบุริมสิทธิซึ่งเป็นกลไกที่สัมพันธ์กันนั่นเอง

สำหรับประเทศไทยไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติในเรื่องการไถ่ถอนและการขอแปลงสภาพหุ้นบุริมสิทธิ หากบริษัทจะกำหนดเรื่องการไถ่ถอนและการขอแปลงสภาพหุ้นไว้ เห็นว่ากระทำไม่ได้โดยอาศัยความเรียบง่ายและยืดหยุ่นแห่งบทบัญญัติประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1108 (4) นั้น และหากบริษัทได้กำหนดเรื่องการไถ่ถอนและขอแปลงสภาพหุ้นนับแต่ขณะออกหุ้นบุริมสิทธิก็ไม่เป็นเป็นการขัดต่อบทบัญญัติ ปพพ. มาตรา 1142 ซึ่งบัญญัติว่า "ถ้าบริษัทได้ออกหุ้นบุริมสิทธิไปแล้ว ได้กำหนดไว้ว่า บุริมสิทธิจะมีแก่หุ้นนั้น ๆ เป็นอย่างไร ท่านห้ามมิให้แก้ไขอีกเลย" ทั้งนี้เพราะมาตรา 1142 มีเจตนารมณ์ป้องกันการหลอกลวง เช่น การออกหุ้นบุริมสิทธิไปแล้วภายหลังต่อมามีการแก้ไขสิทธิอื่นเป็นหุ้นบุริมสิทธิที่ให้ไปนั้นเป็นที่เสื่อมถอยลง เหตุนี้จึงเห็นว่า หากบริษัทได้กำหนดไว้ในขั้นต้นเรื่องการไถ่ถอนและการขอแปลงสภาพหุ้นบุริมสิทธินั้นเอาไว้แล้ว ย่อมกระทำไม่ได้ขัดต่อ ปพพ. มาตรา 1142 อนึ่งกรณีการไถ่ถอนหุ้นบุริมสิทธิโดยบริษัทซื้อหุ้นกลับคืนมานั้น

กระทำไม่ได้เพราะประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1143 บัญญัติว่า "ห้ามมิให้บริษัท จำกัดเป็นเจ้าของถือหุ้นของตนเองหรือรับจํานําหุ้นของตนเอง" คงกระทำได้ในรูปการไถ่ถอน โดยเปลี่ยนหุ้นบุริมสิทธิมาเป็นหุ้นสามัญ หรือการลดสิทธิอื่นเป็นบุริมสิทธิในบางส่วนลง หรือการไถ่ถอนบุริมสิทธิประเภทหนึ่ง (class) มาเป็นอีกประเภทหนึ่ง

จากการศึกษาเรื่องหุ้นบุริมสิทธิได้พบหลักการและทฤษฎีกฎหมายซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. หลักกฎหมายในเรื่องสิทธิพื้นฐานแก่ผู้ถือหุ้น : เนื่องจากผู้ถือหุ้นเป็นผู้เป็นเจ้าของบริษัท สิทธิในความเป็นเจ้าของแสดงออกโดยสิทธิ 3 ประการคือ สิทธิในการครอบงําจัดการบริษัท สิทธิในผลกำไร และสิทธิในการได้รับคืนทรัพย์สินเมื่อเลิกกิจการ
2. หลักการให้บุริมสิทธิ : การให้บุริมสิทธิหมายถึง การให้สิทธิที่ต่ำกว่า หรือพิเศษกว่าในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วมักจะกำหนดให้สิทธิพิเศษในเรื่องเงินปันผลและการได้รับส่วนแบ่งทรัพย์สินคืนเมื่อมีการเลิกบริษัท แต่ไม่จำกัดว่าบุริมสิทธิจะมีเพียงสองเรื่องนี้ อาจจะมีการให้บุริมสิทธิในเรื่องอื่น ๆ ได้
3. ทฤษฎีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองสาธารณชน : ในการออกหุ้นบุริมสิทธิจะต้องกำหนดลักษณะหุ้นบุริมสิทธิให้ชัดเจนแข็งแรงเพื่อป้องกันมิให้สาธารณชนที่จะเข้ามามีธุรกรรมเกี่ยวข้องกับบริษัททราบสภาพสถานะและสิทธิของหุ้นบุริมสิทธิ ทั้งนี้เพื่อมิให้สาธารณชนถูกหลอกลวง
4. หลักการเรื่องการลดสิทธิออกเสียง : ด้วยเหตุที่โดยปกติแล้วบริษัทจะใช้หุ้นบุริมสิทธิเป็นมาตรการในการระดมทุน จึงตอบแทนผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิโดยให้สิทธิที่ต่ำกว่า เมื่อบริษัทมีวัตถุประสงค์ใช้หุ้นบุริมสิทธิในการระดมทุนโดยให้สิทธิที่ต่ำกว่าไปแล้วนั้นเอง จึงมีความประสงค์จะลดสิทธิออกเสียงของผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิลง และเมื่อลดสิทธิออกเสียงลงแล้วก็จะทำให้ผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิต้องเสียสิทธิในเรื่องสิทธิออกเสียง

5. หลักการเรื่องการไถ่ถอนหุ้น (redeem) : หลักการเรื่องการไถ่ถอนหุ้นเป็นกลไกประการสำคัญของการออกหุ้นบุริมสิทธิ กล่าวคือ เมื่อบริษัทออกหุ้นบุริมสิทธิไปโดยให้สิทธิที่คิดว่าแก่ผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิไปแล้ว ก็จะต้องมีมาตรการเรื่องการไถ่ถอนสิทธิพิเศษที่ให้ไปแล้วคืนหรือการไถ่คืนหุ้น เพื่อมิให้บริษัทต้องทนสภาพในการให้ผลตอบแทนพิเศษนั้นแก่ผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิตลอดไป ซึ่งจะต้องกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการไถ่ถอนไว้ในขั้นต้นด้วย
6. หลักการเรื่องการแปลงสภาพหุ้น (Convert) : หลักการเรื่องการแปลงสภาพหุ้นก็เป็นกลไกประการสำคัญอีกเรื่องหนึ่ง กล่าวคือ หากสามารถแปลงสภาพหุ้นจากหุ้นบุริมสิทธิไปเป็นหุ้นสามัญ หรือแปลงสภาพไปเป็นหุ้นประเภทอื่นได้ก็จะเป็นการจูงใจให้มีการเข้าถือหุ้นบุริมสิทธิ กล่าวคือ หากผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิคาดการณ์ว่ามีแนวโน้มว่า ถ้าการแปลงหุ้นบุริมสิทธิไปเป็นหุ้นประเภทอื่นได้ จะได้ผลตอบแทนมากกว่า ซึ่งหากกำหนดให้แปลงสภาพได้เช่นนี้ก็จะเป็นการจูงใจให้มีการเข้าถือหุ้นบุริมสิทธิ นอกจากนี้หลักการเรื่องการแปลงสภาพหุ้นยังเรียกได้ว่าเป็นกลไก หรือเป็นสิทธิในฝ่ายผู้ถือหุ้น ในขณะที่การไถ่ถอนหุ้นเป็นกลไกหรือเป็นสิทธิในฝ่ายของบริษัท

อาจกล่าวได้ว่า หุ้นบุริมสิทธิเป็นเรื่องที่สืบเนื่องมาจากวิวัฒนาการในทางพาณิชย์กรรมการค้าหลักการต่าง ๆ ในทางกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นหลักการเรื่องการออกหุ้นบุริมสิทธิก็ดี หลักการเรื่องการไม่มีสิทธิออกเสียงก็ดี หลักการเรื่องการไถ่ถอนหุ้นก็ดี หรือหลักการเรื่องการแปลงสภาพหุ้นก็ดี ล้วนเป็นหลักการซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักการบริหารการเงินโดยใช้หุ้นบุริมสิทธิของบริษัท

สำหรับประเทศไทยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้บัญญัติเรื่องหุ้นบุริมสิทธิไว้ไม่เพียงก็มาตรา ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่าเป็นกฎหมายที่มีลักษณะเรียบง่าย และนับตั้งแต่ได้มีบทบัญญัติในเรื่องหุ้นบุริมสิทธิเป็นต้นมาก็ได้มีปัญหาต่าง ๆ อันเกี่ยวข้องกับกำหนดลักษณะของหุ้นบุริมสิทธิอยู่บ่อยครั้ง เมื่อเกิดปัญหานั้น ทั้งฝ่ายรัฐและเอกชนก็ใช้วิธีการแก้ไขปัญหาและให้เหตุผลกับคำตอบ

ของปัญหาโดยใช้วิธีการตีความกฎหมายเสมอ กล่าวคือ การวินิจฉัยโดยการตีความตามวลักษณ์อักษร ตัวอย่างเช่น การกำหนดเงินปันผลของบริษัทไม่เป็นการกำหนดว่าเป็น "สถานใดเพียงใด" ตาม ปพพ.มาตรา 1108 (4) หรือข้อกำหนดนี้ถือเป็นการ "เปลี่ยนแปลง" ซึ่งต้องห้ามตาม ปพพ.มาตรา 1142 เหล่านี้เป็นต้น นอกจากนี้ไม่เป็นการให้เหตุผลที่ถูกต้องแล้ว ยิ่งก่อให้เกิดการพัฒนาในการใช้กฎหมายอีกด้วย

ในการตีความกฎหมาย ต้องตีความตามเจตนารมณ์แห่งกฎหมาย โดยการพิจารณาแนวความคิดในกฎหมายหรือหลักการแห่งกฎหมาย ซึ่งวิธีการนี้จะสามารถแก้ปัญหาหาเหตุผล และตอบคำถามต่าง ๆ ได้ หากได้ใช้วิธีการเหล่านี้ก็ไม่จำเป็นต้องไปดำเนินการออกกฎหมายใหม่หรือแก้กฎหมายแต่อย่างใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายบริษัท เรื่องหุ้นบุริมสิทธิของไทยซึ่งมีลักษณะเรียบง่ายเช่นนี้ด้วยแล้ว หากได้มีการใช้และตีความกฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพก็จะก่อให้เกิดการพัฒนาการใช้กฎหมายในเรื่องหุ้นบุริมสิทธิเกิดขึ้น

กิจกรรมของบริษัทซึ่งรวมถึงการออกหุ้นบุริมสิทธิเป็นวิวัฒนาการทางสังคมเศรษฐกิจ ในขณะที่ความต้องการและความเปลี่ยนแปลงทางพาณิชย์กรรมเกิดขึ้นตลอดเวลาแต่กฎหมายไม่สามารถวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงหรือกำหนดบทบัญญัติรายละเอียดได้ตามได้ตลอดเวลา การแก้ไขปัญหาโดยการตีความตามวลักษณ์อักษรไม่พิจารณาหาเหตุผลในหลักการและทฤษฎีของกฎหมายแล้ว ก็จะไม่สามารถแก้ปัญหาหาคำตอบและให้เหตุผลที่ดีได้

ข้อเสนอแนะของวิทยานิพนธ์นี้มี ดังนี้

1. การกำหนดสิทธิและสภาพของหุ้นบุริมสิทธิตาม ปพพ. มาตรา 1108 (4) นั้นจะต้องยึดหลักทฤษฎีกฎหมายเรื่องการคุ้มครองสาธารณชนเป็นสำคัญ การกำหนดสิทธิและสภาพของหุ้นบุริมสิทธิจะต้องกำหนดให้ชัดเจน

2. การรับเอาหลักการเรื่องการลดสิทธิออกเสียงมาใช้ในการออกหุ้นบุริมสิทธินั้น ปริมาณหุ้นซึ่งถูกลดสิทธิในการออกเสียงจะต้องไม่เกินกึ่งหนึ่งของจำนวนหุ้นทั้งหมดของบริษัท ซึ่งเป็น การยึดหลักการทฤษฎีกฎหมายเรื่อง การควบคุมการบริหารงานโดยผู้ถือหุ้นข้างมากของบริษัท

3. การกำหนดเรื่องการไถ่ถอนและแปลงสภาพหุ้นบุริมสิทธินั้น เห็นว่านำมาใช้ได้กับการออกหุ้นบุริมสิทธิ แต่จะต้องกำหนดสิทธิและเงื่อนไขต่าง ๆ ไว้แต่ต้น โดยกำหนดไว้ในข้อบังคับ ของบริษัท จึงไม่ขัดต่อ ปพพ. มาตรา 1142

4. สิ่งสำคัญที่สุดในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ในเรื่องหุ้นบุริมสิทธิ คือ การใช้กฎหมาย การให้เหตุผลแก่ปัญหาจะต้องวิเคราะห์โดยอาศัยหลักการหรือทฤษฎีกฎหมายเป็นสำคัญ ในเรื่องหุ้น บุริมสิทธิก็เช่นเดียวกัน เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นจะต้องอาศัยเจตนารมณ์กฎหมายเป็นสำคัญ ซึ่งก็คือ หลัก กฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องหุ้นบุริมสิทธิมาใช้ในการแก้ปัญหา นอกจากนั้นจะต้องยอมรับว่า ในปัจจุบันกิจกรรมทางธุรกิจได้พัฒนาก้าวหน้าไปอย่างมาก การใช้กฎหมายก็ย่อมจะต้องเปลี่ยนแปลง ให้เหมาะสมกับสภาพสังคมด้วย ฉะนั้นการตีความกฎหมายโดยการยึด และอ้างอิงเจตนารมณ์หรือ หลักการของกฎหมายเป็นสำคัญจะทำให้สอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงด้วยยิ่งไปกว่านั้น หาก ได้มีการศึกษาและพัฒนาในหลักการเรื่องต่าง ๆ ของกฎหมายเรื่องหุ้นบุริมสิทธิแล้ว ปัญหาต่าง ๆ ก็จะได้รับแก้ไข ก็จะได้รับแก้ไขโดยอาศัยการอ้างอิงหลักการที่ถูกต้องแห่งปัญหานั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

